

Repàs de la situació actual del partit que governa Catalunya

Convergència, el desgast del poder

Després d'onze anys de govern, Convergència Democràtica de Catalunya comença a notar el pes de governar. L'existència de famílies internes, els accidentats pactes electorals i un cert relaxament en la seva política nacionalista obren una nova època.

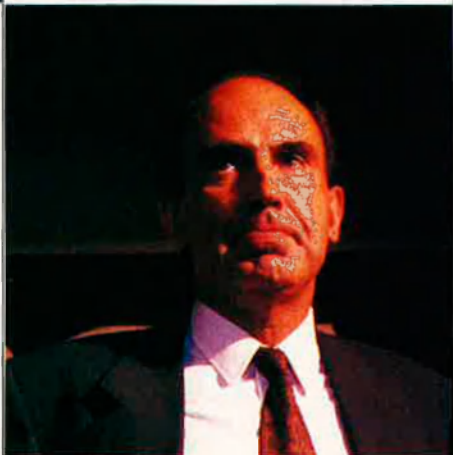
Jordi Pujol.

JORDI MO-

El 1990 serà recordat per Convergència Democràtica (CDC) com l'any del Pla de Residus. A començament d'any, davant l'evidència dels abocaments incontrolats i el seu caràcter perjudicial per a la conservació de la natura, el govern de la Generalitat elabora un pla que preveu la instal·lació de cinc abocadors de residus industrials, quatre plantes de tractament físico-químic i una planta incineradora. Aquests equipaments s'hauran d'ubicar a les comarques de l'Anoia, el Vallès Occidental, el Baix Llobregat, el Baix Camp, la Conca de Barberà i el Gironès. La majoria de poblacions afectades es neguen a acollir aquesta mena d'instal·lacions a la seva comarca. S'ha encès la metxa d'un conflicte que mantindrà l'atenció de l'opinió pública durant un any sencer. I que desgastarà fortament la imatge del partit en el govern.

El dia 5 de febrer el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Molins, és retingut durant vuit hores a la seu del Consell Comarcal de la Conca per un miler de manifestants que s'oposen a l'aplicació del pla. La situació creada obliga els mossos d'esquadra a la

Guàrdia Civil a intervenir-hi durament. Resultat: diverses persones ferides i gran escàndol a la comarca. El dia 28 del mateix mes la Conca de Barberà viu una aturada general. Les manifestacions i mobilitzacions s'estenen a l'Anoia, el Baix Camp i el Baix Llobregat. El mes de març el president Pujol reconeix públicament que potser la Generalitat hauria d'haver informat millor els afectats pel Pla. Al juliol, Pujol és apedregat a Valls (el Baix Camp). La Catalunya interior, on Convergència té una forta implantació, està crispada. El partit al govern ha d'afrontar, potser per primer cop

Miquel Roca.

D. UMBERT

en deu anys, les conseqüències negatives de governar. Fins i tot Unió Democràtica, soci de govern de CDC, es desmarca de la política del Consell Executiu i aprova una resolució en què critica, encara que moderadament, l'actuació del govern català. Alhora, el conseller Comas és atacat duríssimament per la seva gestió dins la conselleria de Benestar Social. L'oposició parlamentària pressiona molt. El partit comença a notar el desgast propi de l'acció de govern. A pocs mesos de les municipals, ¿pot ser que això tingui conseqüències elec-

torals? Les enquestes no ho demostren, i és que el principal partit de l'oposició també governa. A Madrid, i, és clar, el PSC sofreix tant les conseqüències de l'acció de govern del PSOE com CDC les de la Generalitat.

PUJOL-ROCA. ¿S'ESTRIPEN LES CARTES?

Quan la polèmica del Pla de Residus semblava haver passat a millor vida, les divergències entre Jordi Pujol i Miquel Roca, secretari general de CDC, salten a la llum pública i omplen durant setmanes les pàgines de la premsa catalana i també de l'espanyola. Segons ha pogut saber EL TEMPS d'una persona propera al president, quan això passa Pujol crida immediatament les persones de la seva confiança i els demana que "actuïn com si no passés res", en un intent de llevar importància a l'assumpte i deixar clar que ell no vol que es produeixi cap conflicte dins el partit.

Les discrepàncies vénen de lluny, però arriben al seu punt màxim quan Pujol demana a Roca que sigui el candidat convergent a l'alcaldia de Barcelona i aquest s'hi nega. Les intencions de Roca

Lluís Prenafeta.

D. UMBERT

no van per aquí. L'etern segon vol que quedi clar públicament que ell és el successor, que quan no hi hagi Pujol el líder és Roca. I Pujol no pensa encara en del·fins. Per si no hagués quedat prou clar, el president declara que "estic preparant la Catalunya del 2000". De moment, no hi ha lloc per a successors.

L'enfrontament Pujol-Roca afecta negativament la imatge de CDC. El conflicte posa damunt la taula l'existència de distints sectors o famílies dins del partit. Són sectors diferenciats que fins ara havien aparegut com a complemen-

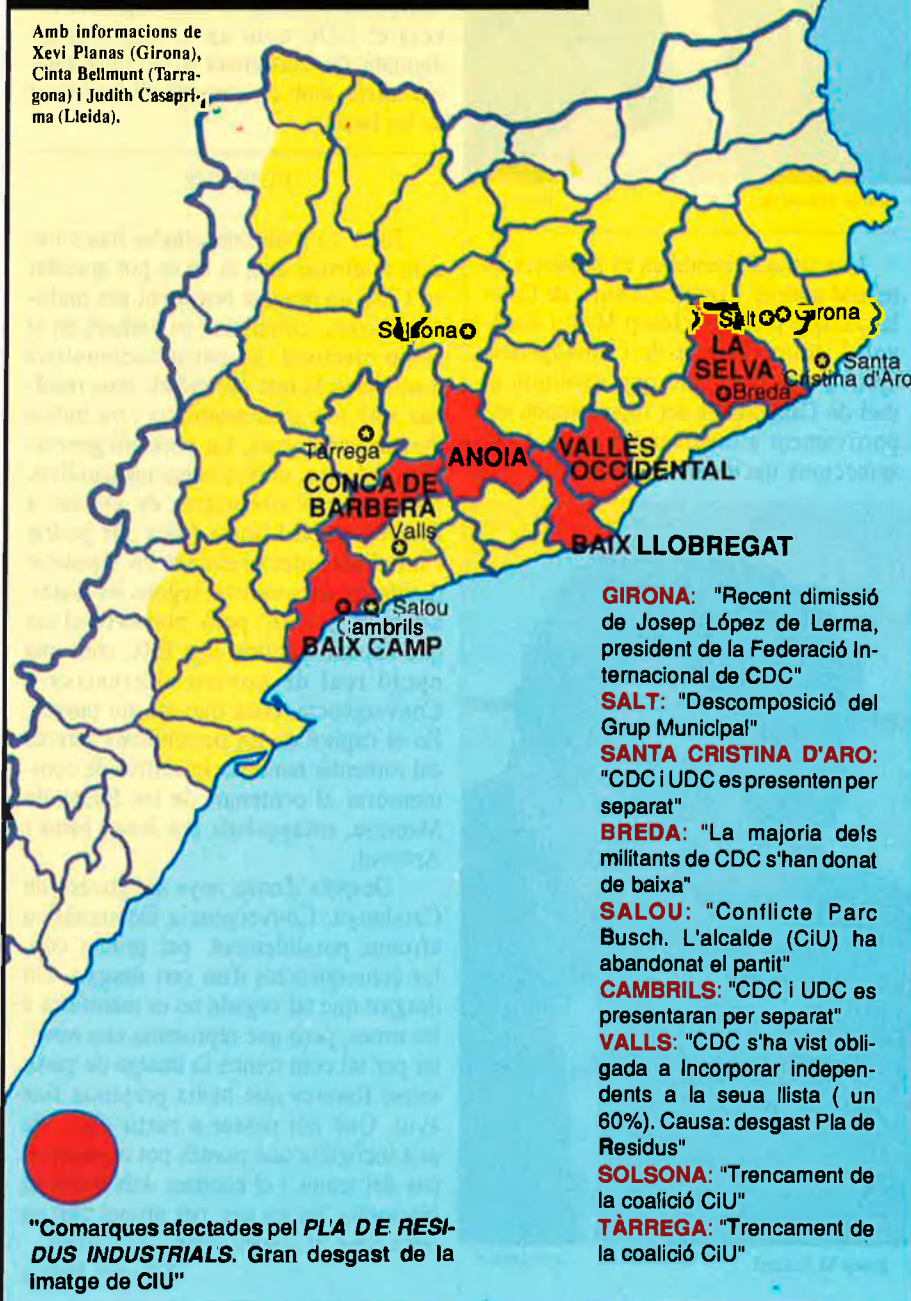
taris. Avui, ningú amaga que hi ha roquistes i pujolistes. Tampoc no nega ningú que funciona un "sector de les finances", representat per l'ex-secretari general de la Presidència, Lluís Prenafeta, i per Macià Alavedra, actual conseller d'Economia i Finances. Un sector, però, que últimament s'ha mantingut en un segon pla, en un intent de passar inadvertit. L'escàndol Prenafeta obliga. I finalment, els històrics. Homes i dones pròxims a Pujol, marcadament nacionalistes i que van participar en la fundació del partit. Molts s'han quedat a casa, per

diferents motius, però sobretot perquè la majoria no són polítics professionals. Qui no s'ha quedat a casa és Josep Maria Cullerell, que ha vist reforçat el seu paper dins el partit amb la nominació d'alcaldeable per Barcelona, i que és reconegut entre la militància com un home "nacionalista i honest".

Roca controla l'aparell del partit —el laboratori— i les joventuts (JNC). Ell ha creat la màquina interna de CDC, ha tingut cura de les seccions locals i comarcals i sempre ha defensat els interessos de CDC davant les pretensions del soci de govern, Unió Democràtica de Catalunya (UDC). Sobretot últimament, quan s'acosten les municipals i Unió vol llocs importants a les llistes de CiU.

"EL MAPA DE LES DISCÒRDIES"

Amb informacions de Xevi Planas (Girona), Cinta Bellmunt (Tarragona) i Judith Casapriema (Lleida).

CDC-UNIÓ. RELACIONS PERILLOSES

L'estira-i-arrotonsa amb els democristians per la composició de les llistes provoca discussions internes a Convergència. El partit liderat per Duran i Lleida veu una bona oportunitat d'augmentar les seves quotes de poder i juga fort. Moltes seccions comarcals de CDC reaccionen. Unió vol massa. El desembre de 1990 el Comitè Executiu Comarcal del Maresme de CDC aprova un document molt dur contra UDC en què es planteja de trencar la disciplina de partit, si aquesta significa "la imposició de relacions forçades, antinaturals i amb persones que han format part de partits o associacions espanyolistes, anticatalanes i antidemocràtiques". El comunicat provoca una reacció en cadena i s'hi adhereixen els comitès comarcals del Baix Llobregat, l'Alt Empordà, el Baix Empordà, el Ripollès, la Selva, el Segrià i l'Anoia. La majoria són comarcals de la circumscripció de Girona, el principal feu electoral convergent. La crisi de relacions amb Unió és real. La conseqüència més important: la dimissió de Josep López de Lerma, President de CDC a Girona i home considerat roquista. López de Lerma se'n va cansat de "fer de bomber de CDC a Girona".

Finalment, Pujol tanca personalment el pacte electoral amb Unió i les coses tornen al seu lloc. El conflicte, però, deixa tocada la militància convergent, que en molts casos veu com al seu poble o ciutat s'imposen candidats que els desagraden. Molts pensen que el pacte és responsabilitat única de Pujol i que aquest ha passat per damunt de la voluntat de Roca.

AUTODETERMINACIÓ I COC

El 12 de desembre de 1989 el Parlament del Principat declara que Catalunya "no renuncia" al dret d'autodeterminació. La proposta ha sortit d'Esquerra Republicana (ERC) i compta amb el vot favorable de Convergència Democràtica. Mentre desenes d'ajuntaments del Principat aproven en cadena mocions de suport a la declaració del Parlament, esclata la polèmica. CDC és acusada de "deslleialtat constitucional" pel govern de Madrid i s'obre un debat públic sobre el significat del terme "autodeterminació". Dels partits parlamentaris catalans, només ERC defineix el dret d'autodeterminació com un pas cap a la plena sobirania nacional. El partit republicà acusa Convergència de "tergiversar el sentit real del terme" i de "volar aigualir la transcendència política de la declaració del Parlament". Per la seva banda, el president Pujol i Miquel Roca coincideixen a assimilar el concepte d'autodeterminació al d'autonomia, explicació que satisfà el govern central i que tanca definitivament la qüestió a nivell institucional.

Els que no queden tan satisfets són alguns sectors de la base nacionalista del partit. Un destacat militant de CDC, que ha ocupat un alt càrrec al govern de la Generalitat, consultat per aquest setmanari creu que "Convergència ha decebut des d'una perspectiva nacionalista. La seva política ha seguit un procés de desnacionalització, que comença aproximadament durant els anys 1985 i 1986, i que encara dura". Segons aquest mateix militant, els protagonistes més destacats d'aquest procés serien Miquel Roca, Macià Alavedra i Lluís Prenafeta.

Allò que per a uns és "desnacionalització", cercles intel·lectuals ho qualifiquen de "desacomplexament del concepte d'Espanya". Aquest *desacomplexament* es manifesta, segons aquesta anàlisi, en el fet que el discurs polític de Convergència deixa de ser ambigu nacionalment i aposta clarament per la relació amb Espanya, per la intervenció política de Catalunya a Madrid".

Tots aquests punts són negats per Rosa Bruguera, militant històrica de CDC i diputada al Parlament de Catalunya. "Cap dels homes i dones que estem a Convergència des del primer moment no hem perdut el nord. Al contrari, conservem el projecte de país, projecte encaminat a aconseguir el màxim de sobirania per a Catalunya".

Macià Alavedra.

RAFA GIL

Una situació semblant es produeix en relació amb el Comitè Olímpic de Catalunya, que presideix Josep Miró i Ardèvol. L'últim Congrés de Convergència aprova una resolució que explicita el dret de Catalunya a ser representada esportivament a nivell internacional per seleccions nacionals dels diversos es-

Josep M. Cullell.

JORDI MORE-

ports i, als Jocs Olímpics, per un Comitè Olímpic propi. Malgrat això, representants significatius de l'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya (ADOC) i del COC han començat a expressar darrerament el seu malestar per la manca d'ajuda o el silenci que han rebut de les principals institucions catalanes, i critiquen especialment el govern de la Generalitat. Fonts del COC declaren a aquest setmanari fa dues setmanes (vegeu núm. 356) que "la Generalitat ha mantingut sempre una actitud de silenci, difícil de comprendre, contradictòria amb les resolucions de l'últim congrés de CDC que aprovà donar suport al COC, i contradictòria amb el desig de la seva militància". Diverses fonts interpreten l'actitud de Convergència envers el COC com un exemple paradigmàtic de relaxament en la política nacionalista, amb el consegüent desencant de les bases.

EL FUTUR

Totes les fonts consultades han coincidit a afirmar que, si bé es pot apreciar en CDC un desgast ocasionat per múltiples factors, difícilment es traduirà en el camp electoral. El partit nacionalista manté elecció rere elecció els seus resultats amb una gran estabilitat i tot indica que ho farà encara. La sensació generalitzada és que, dins el camp nacionalista, no hi ha cap alternativa de govern a Convergència. L'única força que podria capitalitzar electoralment un hipotètic desencant nacionalista, segons les mateixes fonts, és ERC, però "només en el cas que l'opinió pública vegi ERC com una opció real de govern alternativa a Convergència, cosa que ara no passa". En el capítol de les possibilitats futures cal esmentar també la iniciativa de commemorar el centenari de les Bases de Manresa, encapçalada per Josep Miró i Ardèvol.

Després d'onze anys al govern de Catalunya, Convergència Democràtica afronta, possiblement per primer cop, les conseqüències d'un cert desgast. Un desgast que tal vegada no es manifesta a les urnes, però que representa una novetat per tal com trenca la imatge de partit sense fissures que havia presentat fins avui. Què pot passar a partir d'ara, és una incògnita que només pot resoldre el pas del temps i el contrast dels resultats electorals. En tot cas, per primer cop en onze anys, el gegant podria estar tocat.

Eduard Voltas